

Arrest

nr. 132 637 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U geeft aan dat u geboren bent in het dorp Kirala in de provincie Kunar.

Toen u ongeveer 6 maanden oud was, werd uw vader vermoord door de Russen. Daarop zou u verhuisd zijn naar Pakistan, waar u in het vluchtelingenkamp Kirala in Bajawar verbleef. Toen u - ruw geschat - 7 à 9 jaar oud was, keerde u terug naar het dorp Kirala in de provincie Kunar in Afghanistan. Omwille van uw tewerkstelling bij het Amerikaanse leger werd u door de Taliban geviseerd. Uit vrees voor de Taliban ontvluchtte u Afghanistan.

U kwam in België aan op 30 mei 2007 en diende een eerste asielaanvraag in op 31 mei 2007. Op 20 december 2007 nam het CGVS in het kader van deze aanvraag een beslissing van weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 april 2008 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. U diende op 16 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 11 juni 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken DVZ hierin een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 20 juni 2008 vroeg u een derde keer asiel. Op 8 juli 2008 nam de DVZ tot een 13 opnieuw een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. U diende op 14 juli 2008 een vierde asielaanvraag in. Op 17 juli 2008 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 24 juli 2008 diende u een vijfde asielaanvraag in. Op 20 november 2008 nam de DVZ andermaal een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 26 november 2008 vroeg u een zesde keer asiel. In het kader van deze aanvraag nam het CGVS op 16 december 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 januari 2010 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. Uw beroep bij de Raad van State tegen die beslissing werd verworpen op 7 mei 2010. Op 29 januari 2013 vroeg u een zevende keer asiel. Op dezelfde dag nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Ook in het kader van uw achtste asielaanvraag die u indiende op 24 april 2013 nam de DVZ dezelfde dag nog een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. U diende op 16 oktober 2013 een negende asielaanvraag in. Op 29 november 2013 nam het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 20 februari 2014 vroeg u een tiende keer asiel.

In het kader van uw tiende asielaanvraag verwijst u wat betreft uw asielmotieven naar uw eerdere asielaanvragen en legde u een aantal foto's van u en uw familie, een brief van de Afghaanse Culturele Vereniging in België, documenten in verband met uw integratie in België en een Afghaans paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw tiende asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als deze die u in het kader van uw eerste en uw zesde asielaanvraag aanhaalde (CGVS, p.13, 15). Beide asielaanvragen werden door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw recente herkomst en/of uw verblijfssituatie voor uw komst naar België, de kern van uw relaas en asielaanvraag. De beslissing en de beoordeling van CGVS werd telkens bevestigd door de RvV. Uw cassatieberoep tegen de laatste beslissing van de RvV werd door de Raad van State verworpen. Bijgevolg staat de beoordeling vast en wordt het onderzoek in het kader van uw tiende asielaanvraag beperkt tot de door u aangehaalde nieuwe gegevens, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U bracht in het kader van uw tiende asielaanvraag geen elementen aan die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste en zesde aanvraag te herstellen. Wat betreft de door u neergelegde foto's dient namelijk te worden opgemerkt dat foto's geen uitsluitend geven over het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waarin de opname werd gemaakt. Zij zeggen in ieder geval niets over de werkelijke verblijfssituatie van de erop afgebeelde personen. Het door u neergelegde document van de Afghaanse Culturele Vereniging in België alsook het door u neergelegde paspoort zeggen evenmin iets over uw verblijfssituatie voor uw vertrek naar België.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 6 mei 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw eerder afgelegde verklaringen en recente herkomst en/of verblijfssituatie voor uw komst naar België. U werd er tevens op gewezen dat het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit niet volstaat en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd ook benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u een beschermingsstatus te ontzeggen, maar dat het wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Hoewel u verschillende malen werd aangespoord om de waarheid te spreken, bleef u bij uw eerdere verklaringen en stelde u dat u enkel een korte periode in Pakistan woonde, maar gedurende een twintigal jaren voor uw vertrek naar België in de provincie Kunar, te hebben verbleven (CGVS 2, 3, 7, 8, 9). U weigert dus om zicht te geven op uw reële (verblijfs)situatie.

Wat uw integratie in België, betreft die u staft met een bundel documenten, dient te worden opgemerkt dat uw integratie op zich geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De beoordeling van uw integratie in België gebeurt via een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Wat tenslotte uw deelname aan een actie in een kerk voor het verkrijgen van verblijfspapieren in België en uw kan nog worden vermeld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de Afghaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en/of dat u hierdoor persoonlijk problemen zou kennen en u aldus redenen heeft om te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat dient te worden gesteld dat heeft u in het kader van uw tiende asielaanvraag geen elementen hebt aangebracht die van aard zijn om ten aanzien van u alsnog te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten hun land van herkomst leven. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Het is daarom vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de asielzoeker enkel en alleen de nationaliteit van Afghanistan bezit. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot.

Naast de vaststelling dat miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven, blijkt tevens dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Een asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan essentieel is, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen.

Om het geheel van bovenstaande redenen is het van belang dat het Commissariaat-generaal kan vaststellen waar een asielzoeker tot voor zijn aankomst in België verbleven heeft. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek in Afghanistan waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust dan ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden,

en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Daarnaast stelt verzoeker dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 blijkt dat er een algemeen probleem is in Afghanistan en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 19 december 2007 afgewezen omdat (i) geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij sinds 1992-1993 tot zijn vertrek naar België in 2007 in Afghanistan heeft gewoond; (ii) verzoeker volledig onbekend is met de Afghaanse kalender; (iii) verzoekers kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan ontoereikend is; (iii) verzoekers kennis aangaande de politieke en sociale situatie in Afghanistan erg pover is; (iv) het bijgevolg onmogelijk is een correct beeld te vormen van verzoekers eventuele nood aan Conventiegebonden bescherming of subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 10.451 van 24 april 2008.

De zesde asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 16 december 2009 afgewezen omdat (i) verzoeker tegenstrijdige en eigenaardige verklaringen aflegt omtrent de totstandkoming en de inhoud van de documenten die hij neerlegt als nieuwe elementen waardoor er geen waarde aan deze documenten kan worden gehecht; (ii) de bijkomende informatie omtrent zijn asielmotieven gezien de erg beperkte bewijswaarde niet toelaat het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake zijn recent verblijf in Afghanistan om te buigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 41.115 van 31 maart 2010. Verzoekers beroep tegen dit arrest werd door de Raad van State niet toelaatbaar geacht bij arrest nr. 5617 van 7 mei 2010.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige tiende asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste en zesde asielaanvraag (stuk 19, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Verzoeker volhardt tevens in het feit tussen 1992-1993 en 2007 in Kunar in Afghanistan te hebben verbleven (stuk 13, gehoorverslag, p. 2, 3, 4). Verzoeker werd vervolgens tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk gewezen op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan, maar dat dit geen reden hoeft te zijn om hem bescherming te ontzeggen indien hij de waarheid vertelt (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Opnieuw beperkt verzoeker zich echter tot het volharden in zijn eerdere verklaringen dat hij kort na zijn geboorte in Pakistan zou hebben gewoond, maar vervolgens teruggekeerd zou zijn naar Afghanistan en daar gedurende lange tijd gewoond heeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 7, 8, 9, 14, 16).

De door verzoeker neergelegde foto's kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Afghanistan geenszins weerleggen. Zij bieden immers geen aanwijzing met betrekking tot verzoekers herkomst, noch met betrekking tot zijn asielrelaas. Er kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden zij werden genomen. Het neergelegde document van de Afghaanse Culturele Vereniging in Gent heeft een gesolliciteerd karakter en heeft geenszins objectieve bewijswaarde. Het Afghaans paspoort, dat verzoeker verkreeg op de Afghaanse ambassade in België nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13), toont evenmin verzoekers werkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aan. De overige door verzoeker aangebrachte documenten hebben betrekking op zijn integratie in België en een aanvraag om machtiging tot verblijf, maar zijn in het kader van een asielaanvraag niet dienstig. Verzoeker toont hiermee geenszins zijn afkomst en verblijfplaatsen aan.

Waar verzoeker op het einde van het gehoor nog aanhaalt te hebben deelgenomen aan betogingen om papieren te krijgen in België en in een kerk verbleef (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17), stelt de Raad vast dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker toont immers geenszins aan dat de Afghaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn of dat hij hierdoor problemen zou krijgen. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan tussen 1992-1993 en 2007 kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel, stelt de Raad vast dat verzoeker zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad verhindert om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en aldus niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing nietig te verklaren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF